

blive fri for de sidste snærende Baand. Det forelagte Lovforslag bærer jo i nogen Grad Vidne om, at en forbedret Tilstand er indtraadt, de Krav, der stilles i denne Kornlov, er heldigvis langt ringere, end Tilfældet har været i de foregaaende Aar.

Den første Hovedopgave, som man maa stille sig for Øje ved en Kornlov — og at en saadan ikke kan undværes endnu i Aar, derom er vi alle enige —, er den, at Brødkornet bevares til Befolkningens Ernæring. Vi er alle enige om, at Brødkornet maa sikres Befolkningen, og vi er ligeledes alle enige om, at Brødet skal kunne sælges til Befolkningen til en rimelig Pris. Men det bør saa heller ikke være en enkelt Samfundsklasse, der udreder en større eller mindre Del af den Prisdifference eller det Tab, der maa blive, naar Befolkningen skal forsynes med Brød til en rimelig Pris.

Jeg beklager meget, at det foreliggende Lovforslag igen møder op med en Ligning paa et Grundlag, som vi fra vort Partis Side har fordømt hvert Aar, den har været fremme, en Ligning, baseret paa det meget usikre Begreb, man kalder Jordskyld. Ligeledes beklager jeg, at den sunde og gode Tanke, som vort Parti stedse har gjort sig til Talsmand for, at det Korn, der blev afleveret, skulde modtages og betales efter den Kvalitet, det havde, ikke er fulgt. Det opfordrer indirekte Producenterne til at være mindre nøjeregnende med den Tilstand, hvori Kornet bjærges, naar det lige saa godt kan afleveres halv- eller helvaadt som tørt. Regnskabet over Beholdningerne paa Statslagrene viser bedst, at dette, at man modtager Sæd af daarlig og vaad Kvalitet, paabyrder Statskassen betydelige Tab og store Udgifter til Tørring. Bedst var det jo, om vi overhovedet snart kunde komme bort fra Statslagrene og alle de dermed forbundne Omkostninger og fra hele det store og kostbare Apparat af Nævn og Kontorer, der hidtil har været nødvendigt til Administration af hele Statens Kornforretning.

Den anden store Hovedopgave, man maa have for Øje, naar der er Tale om at vedtage en Kornlov, er, at man i videst mulige Grad kan bidrage til at op hjælpe den dyriske Produktion. Landbrugsindustrien, som er Danmarks naturlige Industri, er jo desværre gaaet saa langt ned under Krigen, særlig i de sidste Aar, at vor hidtilværende store Udførsel er svundet ind til et rent Minimum. Naar man

som det ærede Medlem, der sidst talte, ser paa Danmarks Handelsbalance i Øjeblikket, maa man blive i høj Grad betænkelig, og det ligger da nærmest at fæste Øjet paa det Erhverv her i Landet, der hidtil har været i Stand til at tilføre Landet mange Millioner og bære Velstanden oppe her i Landet.

Disse to Opgaver behøver ikke at være i Modstrid med hinanden. Men som Stillingen har været i det andet høje Ting, har man navnlig fra Mindretallets Side haft Blikket skarpt fæstet paa den sidste Opgave. Det er, det skal jeg indrømme, blevet erkendt fra Flertallets Side, og man fik indsat en Ændring i § 3, der var en Imødekommenhed i den rigtige Retning. Men jeg tror, man bør gaa længere ad den Vej, jeg vil haabe, at de Forhandlinger, der bliver ført i dette høje Ting, vil kunne føre til, at man i højere Grad imødekommer de Krav, der har været stillede fra Mindretallets Side i det andet høje Ting. Af de Udtalelser, der er faldet fra den højtærede Minister, og efter den Stilling, Flertallet i det andet høje Ting har indtaget, maa jeg formode, at man ogsaa fra den Side er villig til at søge at komme til et Forlig med Hensyn til Løsningen af dette Spørgsmaal, som jo skal have en Løsning. Jeg finder derfor ikke Anledning til at komme nærmere ind paa Detailler i Lovforslaget. Kun skal jeg sige om § 13, at jeg finder ikke, at denne Paragraf løser det der omhandlede Spørgsmaal paa tilfredsstillende Maade. Saaledes som Paragraffen er formuleret, skærer den alle dem, der ikke har præsteret deres Aflevering det sidste Aar, over een Kam, uanset, hvad Grunden har været til, at de ikke har præsteret den Ligning, der var paalagt dem.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme, idet jeg udtaler Haabet om, at vi ved Forhandlingerne i dette Ting maa naa en for Landbruget og Landet gunstig Løsning.

Johan Hansen: Paa Baggrund af sine Forgængere vil den Lov, som dette Lovforslag tilsigter, sikkert blive af en meget mild Karakter, saa mild, at den sikkert ogsaa overalt i Befolkningen vil blive modtaget med meget lidt Kritik. Det mest bemærkelsesværdige er, at der først saa sent som langt ind i Høstaaret bliver lovgivet paa et saadant Omraade; men at det ikke er Regeringens Fejl, ses af det Lovforslaget medfølgende Aktstykke, en Skrivelse